

Daniels Bog - Nummer ethundredeeenoghalvtreds

Tempelens symbolik: Afsløringen af mysterierne i den guddommelige og menneskelige forbindelse

Jeff Pippenger
2024-03-22

De to stave føjes sammen for at blive ét tempel. Seksogfyre er symbolet på templet, og det er seksogfyre år, der adskiller det nordlige riges fangenskab fra det sydlige riges fangenskab. Når nedtrampningen af helligdommen og hæren fuldbyrdes ved endens tid i 1798, er det seksogfyre år, der føjer de to stave sammen til et tempel. Fra 723 f.Kr. til 677 f.Kr. blev templet revet ned og nedtrampet. I 1798 ophørte nedtrampningen, og i 1844 var et tempel blevet opført. Der skulle de blive ét folk, med én konge, og ophøre med at synde i al evighed. Det var planen, men oprøret i 1863 skubbede planen tilbage til 2001.

Paulus identificerer menigheden som legemet og Kristus som hovedet, og Paulus bruger legemet som et symbol på kødet. Kødet og legemet er udskiftelige betegnelser hos Paulus.

For hvis I lever efter kødet, skal I dø; men hvis I ved Ånden dører legemets gerninger, skal I leve. Romerne 8,13.

Udformningen af det menneskelige tempel er baseret på udformningen af Guds tempel. Legemet, som er Kirken, svarer til kødet i et individs tempel. I et individs tempel er sindet hovedet, og legemet er kødet.

For vi er lemmer på hans legeme, af hans kød og af hans ben. Derfor skal en mand forlade sin far og mor og holde sig til sin hustru, og de to skal være ét kød. Dette er en stor hemmelighed; men jeg taler om Kristus og menigheden. Efeserne 5:30–32.

Det tempel, som Johannes skulle måle, da den syvende engels basunlød markerede begyndelsen på arbejdet med at fuldende Guds hemmelighed, var Guds tempel; men menneskets tempel blev skabt i billedet af Guds tempel. De er indbyrdes ombyttelige symboler. Moses var på bjerget i seksogfyre dage, da han fik vist det forbillede, som han skulle bruge, når han oprejste det jordiske tabernakel. Forbilledet var taget fra det himmelske tempel.

Kristus var det himmelske tempel, åbenbaret i kødet, og Han repræsenterer mønsteret for det menneskelige tempel, for menneskene blev skabt i Hans billede. Af denne grund repræsenteres mønsteret for det menneskelige tempel ved seksogfyre kromosomer.

Templerne er profetisk udskiftelige. Derfor bestod det tempel, Johannes fik befaling om at opmåle, kun af to rum, uden forgård. Det første rum repræsenterer det menneskelige tempel, menigheden (bruden), nationen, legemet, som er kødet. Det andet rum repræsenterer det guddommelige tempel, brudgommen, kongen, hovedet, som er sindet. Forjættelsen i den evige pagt, som fuldbyrdes for de

hundrede og fireogfyrre tusind i de sidste dage, er blevet anskueliggjort ved de to stykker træ i Ezekiels bog kapitel syvogtrediv. Den er blevet anskueliggjort ved Johannes' tempel, som består af to rum. Den er blevet anskueliggjort ved Paulus' præcise definitioner af hemmeligheden om Kristus i den troende, herlighedens håb.

Beseglingen af de hundrede fireogfyrre tusind er værket med varigt at forene guddommelighed med menneskelighed. Dette værk fuldbyrdes under den syvende basuns lyd. Denne forening fremstilles, linje på linje, på forskellige måder i Skrifterne. Retfærdiggørelsens og helliggørelsens værk er de teologiske betegnelser for dette værk. Retfærdiggørelsen er Kristi værk som vor Stedfortræder, og helliggørelsens værk er Kristi værk som vort Forbillede. Retfærdiggørelsen repræsenterer vor ret til himlen, og helliggørelsen repræsenterer vor skikkethed til himlen. Begge disse værker bringes den troende ved Helligåndens nærvær. Dette værk fremstilles som Guds lovs indskrivning i hjerter og sind hos dem, der optages i den evige pagt.

„Sindet“ repræsenterer rummet i templet, hvor hovedet befinder sig. Sindet er det, der kaldes den højere natur, i modsætning til kødet, som er den lavere natur. Sindet repræsenteres ved vore tanker; kødet repræsenteres ved vore følelser.

„Mange oplever unødigt ulykkelighed. De vender deres sind bort fra Jesus og fæster det alt for meget ved selvet. De forstørre små vanskeligheder og taler modløshed. De gør sig skyldige i den store synd, som består i unødigt klage over Guds forsyn. For alt, hvad vi har og er, står vi i gæld til Gud. Han har givet os evner, som i en vis udstrækning ligner dem, han selv besidder; og vi bør arbejde alvorligt på at udvikle disse evner, ikke for at behage og ophøje selvet, men for at herliggøre ham.

„Vi bør ikke tillade, at vort sind bringes bort fra troskab mod Gud. Gennem Kristus kan og bør vi være lykkelige, og vi bør tilegne os vaner af selvbeherskelse. Selv tankerne må bringes i underordning under Guds vilje, og følelserne under fornuftens og religionens herredømme. Vor fantasi blev ikke givet os, for at den skulle få lov at løbe løbsk og følge sin egen vej, uden nogen bestræbelse på tilbageholdenhed og disciplin. Hvis tankerne er forkerte, vil følelserne være forkerte; og tanker og følelser tilsammen udgør den moralske karakter. Når vi beslutter, at vi som kristne ikke er forpligtede til at beherske vore tanker og følelser, bringes vi ind under onde engles indflydelse og indbyder til deres nærvær og deres herredømme. Hvis vi giver efter for vore indskydelser og lader vore tanker løbe i en bane af mistænksomhed, tvivl og knurren, vil vi være ulykkelige, og vort liv vil vise sig at være en fiasko.“ Review and Herald, 21. april 1885.

Tanker og følelser tilsammen udgør den moralske karakter. Vores karakter består af en lavere og en højere natur; sindet er den højere natur, og hvis sindets tanker helliggøres, vil vore følelser blive helliggjort. Dette er, fordi sindet er den højere, styrende natur af de to naturer, som udgør vor menneskelighed. De „evner“, som var bestemt til at være en del af vort væsen, er „i nogen grad“ „lignende dem, som“ Kristus „besidder“, for vi blev skabt i Hans billede, og vi „bør arbejde alvorligt på at udvikle“ disse „evner“.

De kræfter, som hører til menneskets højere natur, eller dets sind, er dømmekraft, hukommelse, samvittighed og frem for alt viljen.

„Mange spørger: ‘Hvordan skal jeg overgive mig selv til Gud?’ Du ønsker at give dig selv til Ham, men du er svag i moralsk kraft, i tvivlens trældom og behersket af vanerne fra dit syndige liv. Dine løfter og beslutninger er som reb af sand. Du kan ikke beherske dine tanker, dine tilskyndelser, dine hengivenheder. Kundskaben om dine brudte løfter og svigtede forpligtelser svækker din tillid til din egen oprigtighed og får dig til at føle, at Gud ikke kan tage imod dig; men du behøver ikke fortvivle. Hvad du behøver at forstå, er viljens sande kraft. Dette er den styrende magt i menneskets natur, beslutningens eller valgets kraft. Alt afhænger af viljens rette virksomhed. Valgets kraft har Gud givet menneskene; det er deres at udøve den. Du kan ikke forandre dit hjerte, du kan ikke af dig selv give Gud dets hengivenhed; men du kan vælge at tjene Ham. Du kan give Ham din vilje; så vil Han virke i dig både at ville og at virke efter sit gode behag. Således vil hele din natur blive bragt ind under Kristi Ånds herredømme; dine hengivenheder vil være rettet mod Ham, dine tanker vil være i overensstemmelse med Ham.“

“Ønsker om godhed og hellighed er rigtige, så langt de rækker; men hvis du standser her, vil de intet gavne. Mange vil gå fortabt, mens de håber og ønsker at være kristne. De kommer ikke dertil, at de overgiver viljen til Gud. De vælger ikke nu at være kristne.

„Ved den rette udøvelse af viljen kan en fuldstændig forandring ske i dit liv. Ved at overgive din vilje til Kristus forener du dig med den magt, som er over alle magter og myndigheder. Du vil få styrke fra det høje til at holde dig fast, og således vil du ved stadig overgivelse til Gud blive sat i stand til at leve det nye liv, ja, troens liv.“ Steps to Christ, 47, 48.

Viljens kraft er den „styrende magt“ i menneskets natur, og denne styrende myndighed er anbragt i det rum i det menneskelige tempel, som er forbundet „med den magt, der er over alle magter og myndigheder“. Det sted i det menneskelige tempel, hvor guddommelighedens forening med menneskeligheden finder sted, er sjælens citadel. Ethvert menneske har et citadel, og det er enten besat af Kristus eller af Kristi ærkefjende.

"Når Kristus tager sjælens fæstning i besiddelse, bliver det menneskelige redskab ét med ham. Og den, som er ét med Kristus, bevarer sin enhed med ham, ophøjer ham på hjertets trone og adlyder hans befalinger, er tryk for den ondes snarer. Forenet med Kristus tilegner han sig Kristi nådegaver og helliger styrke og dygtighed og kraft til Herren i arbejdet med at vinde sjæle for ham. Ved samarbejde med Frelseren bliver han det redskab, gennem hvilket Gud virker. Når Satan da kommer og stræber efter at tage sjælen i besiddelse, finder han, at Kristus har gjort ham stærkere end den stærke, fuldt bevæbnede mand." Review and Herald, 12. december 1899.

Sjælens fæstning er menneskets hjerte og sind. Løftet om den nye pagt angiver tre hovedløfter for den troende. Det er lovet ham at have et land at bo i, således som Edens have var for Adam og Eva, hvilket igen repræsenterede det forjættede land i Hans pagt med det gamle Israel, hvilket igen repræsenterede det åndelige, herlige land for det åndelige Israel, og som alle tre vidner om, linje på linje, løftet om den jord, der gøres ny, for dem, som sejrer, ligesom Han sejrede.

Da Adam og Eva syndede, blev de »spredt« ud af Edens Have i »syv tider«, og det er efter syv årtusinder, at jorden gøres ny, og Edens Have genoprettes. Det gamle Israels spredning i »syv tider« blev forbilledliggjort ved Adam og Evas spredning. Pagten lover et land at bo i, og det var løftet om Eden genoprettet. Nedtrædelsen af helligdommen og hæren repræsenterer den gradvise eskalering af synden inden for menneskeslægten, som begyndte med Adams synd.

Pagtens to andre løfter er, at de trofaste vil modtage et nyt legeme og et nyt sind, ja, Kristi sind. Legemet er kødet, den lavere natur, og i forhold til Kristus er det menigheden. Sindet er den højere natur; det er det, som Søster White betegner som „sjælens citadel“. Paulus lærer klart, at vi modtager Kristi sind i det øjeblik, vi antager evangeliets krav, når vi bliver retfærdiggjort. Han lærer også, at vi ikke modtager et nyt og herliggjort legeme før genkomsten.

Se, jeg siger jer en hemmelighed: Vi skal ikke alle hensove, men vi skal alle forvandles, i et nu, i et øjeblik, ved den sidste basun; thi basunen skal lyde, og de døde skal opstå uforkrænkelige, og vi skal forvandles. For dette forgængelige må iføre sig uforgængelighed, og dette dødelige må iføre sig udødelighed. Men når dette forgængelige har iført sig uforgængelighed, og dette dødelige har iført sig udødelighed, da skal det ord opfyldes, som er skrevet: Døden er opslugt til sejr. Død, hvor er din brod? Dødsrige, hvor er din sejr? Dødens brod er synden, og syndens kraft er loven. 1 Korintherbrev 15:51–56.

En lære, som Johannes siger identificerer dem, der tror på sådanne vildledende læresætninger, som antikrist, hævder, at Kristus aldrig antog et legeme, der var underlagt syndens følger, som fra Adams synd og frem var begyndt at påvirke menneskeslægten.

Og enhver ånd, som ikke bekender, at Jesus Kristus er kommet i kødet, er ikke af Gud; og dette er antikrists ånd, som I har hørt skal komme; og den er allerede nu i verden. 1 Joh. 4,3.

Babylons (antikristens) vin, som lærer den „ubesmittede undfangelse“, hævder, at Maria blev gjort fuldkommen, sådan som Adam og Eva var før synden, for at Jesu fødsel skulle bero på en undfangelse af guddommelighed (Helligånden) med fuldkommen menneskelighed (Maria). Den falske lære om den ubesmittede undfangelse omhandler ikke, hvornår Jesus blev undfanget i Marias moderliv, men hvordan Maria blev undfanget med Adams og Evas fuldkommenhed. At hævde, at det kød, Kristus tog på sig, da Han kom for at genløse mennesket, var syndfrit kød, som ikke indeholdt arvelighedens virkninger, er en antikristelig lære.

For mange bedragere er draget ud i verden, som ikke bekender, at Jesus Kristus er kommet i kødet. Dette er bedrageren og antikrist. 2 Johannes 1,7.

Da Kristus blev oprejst, påpeger Inspirationen omhyggeligt, at Han da havde et herliggjort legeme. Hans opstandelse repræsenterede de retfærdiges opstandelse ved det andet komme, og det er dér, vi modtager pagtens løfte om et nyt legeme.

“Tiden var kommet, da Kristus skulle stige op til sin Faders trone. Som en guddommelig sejrherre stod Han i begreb med at vende tilbage med sejrens trofæer til de himmelske sale. Før sin død havde Han erklæret over for sin Fader: ‘Jeg har fuldendt den gerning, som du har givet mig at gøre.’ Joh. 17,4. Efter sin opstandelse blev Han på jorden en tid, for at Hans disciple

kunne blive fortrolige med Ham i Hans opstandne og herliggjorte legeme. Nu var Han rede til afskeden. Han havde stadfæstet det forhold, at Han var en levende Frelser. Hans disciple behøvede ikke længere at forbinde Ham med graven. De kunne tænke på Ham som herliggjort for det himmelske univers.” The Desire of Ages, 829.

Pagtens løfte om et land at bo i opfyldes på den nyskabte jord, når Eden genoprettes, og den første Adams menneskeheds „syv tider“ (syv tusind år) lange spredning er til ende. Pagtens løfte om et nyt og herliggjort legeme gives ved det andet komme, i et nu, på et øjeblik.

“Beretningen om Betlehem er et udtømmeligt emne. I den er skjult ‘dybden af Guds rigdom og visdom og kundskab.’ Romerbrevet 11,33. Vi undres over Frelserens offer, idet Han byttede himlens trone med krybben og fællesskabet med tilbedende engle med stalddyr. Menneskelig stolthed og selvtilstrækkelighed står irettesat i Hans nærvær. Dog var dette kun begyndelsen på Hans vidunderlige nedladdenhed. Det ville have været en næsten uendelig ydmygelse for Guds Søn at påtage sig menneskets natur, selv da Adam stod i sin uskyld i Eden. Men Jesus tog menneskeligheden på sig, da slægten var blevet svækket af fire tusind års synd. Som ethvert af Adams børn tog Han følgerne af den store arvelov på sig. Hvad disse følger var, vises i beretningen om Hans jordiske forfædre. Med en sådan arv kom Han for at dele vore sorger og fristelser og for at give os eksemplet på et syndfrit liv.” Jesu liv, s. 48.

Når et menneske opfylder evangeliets krav, modtager det da og dér et nyt sind, ja Kristi sind; men legemet, eller som Paulus også kalder det, kødet, forvandles ved det andet komme. Den lavere natur, som består af følelserne, bliver ikke fjernet ved omvendelsen. Disse følelser, som er en del af den moralske karakter, forbliver indtil det andet komme. Disse følelser repræsenterer det emotionelle system, som er forbundet med hormonsystemet. De repræsenterer sanserne, som er forbundet med nervesystemet. Alle de elementer i menneskets lavere natur, som betragtes som følelser, er inddelt i to grundlæggende kategorier. Den ene type følelse er de tilbøjeligheder, vi har arvet fra vore forfædre, og den anden type følelser er tillærte tilbøjeligheder, som vi har udviklet ved vore egne valg.

Nogle nedarvede tilbøjeligheder er ganske enkelt en del af den menneskelige natur, og nogle former for nedarvede tilbøjeligheder er rettet mod det onde. De tillærte former for følelser er dem, vi udvikler ved vore egne valg, og de nedarvede tilbøjeligheder overføres ved „arvelighedens store lov“.

Jesus „påtog sig menneskenaturen, da slægten var blevet svækket af fire tusind års synd. Som ethvert Adams barn påtog Han sig følgerne af den store arvelighedslovs virken. Hvad disse følger var, vises i historien om Hans jordiske forfædre. Han kom med en sådan arvelighed for at dele vore sorger og fristelser og for at give os eksemplet på et syndfrit liv.“ Med følgerne af fire tusind års virkning af den store arvelighedslov holdt Jesus altid disse tilbøjeligheder underlagt ved udøvelsen af sin vilje, og Han gav aldrig så meget som én gang efter ved at nære nogen syndige følelser.

Hvis Jesus havde antaget et menneskeligt legeme, sådan som det blev repræsenteret ved Adam og Eva, før de syndede, uden at påtage sig følgerne af den svækkelse af menneskeheden, som var indtrådt gennem over fire tusind års forfald, da ville Han ikke have givet et eksempel på, hvordan

hvert Guds barn kan sejre.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

Mange betragter denne konflikt mellem Kristus og Satan som noget, der ikke har nogen særlig betydning for deres eget liv; og for dem har den kun ringe interesse. Men inden for hvert menneskehjer tes område gentages denne strid. Aldrig forlader nogen det ondes rækker for at tjene Gud uden at møde Satans angreb. De tillokkelser, som Kristus modstod, var sådanne, som vi finder det så vanskeligt at modstå. De blev påtrængt Ham i så meget højere grad, som Hans karakter er ophøjet over vor. Med den frygtelige vægt af verdens synder hvilende på sig bestod Kristus prøven med hensyn til appetitten, med hensyn til kærligheden til verden og med hensyn til den lyst til at gøre ydre væsen af sig, som fører til overmod. Det var disse fristelser, der overvandt Adam og Eva, og som så let overvinder os.

„Satan havde peget på Adams synd som bevis for, at Guds lov var uretfærdig og ikke kunne adlydes. I vor menneskelighed skulle Kristus genløse Adams fald. Men da Adam blev angrebet af fristeren, hvilede ingen af syndens virkninger over ham. Han stod i den fuldkomne mandoms styrke og besad legemets og sindets fulde kraft. Han var omgivet af Edens herligheder og levede i dagligt samfund med himmelske væsener. Sådan var det ikke med Jesus, da Han gik ind i ørkenen for at kæmpe mod Satan. I fire tusind år havde slægten været i tilbagegang i fysisk styrke, i åndsevne og i moralsk værdi; og Kristus tog den degenererede menneskeligheds skrøbeligheder på sig. Kun således kunne Han frelse mennesket fra dets fornedrelses dybeste afgrunde.

"Mange hævder, at det var umuligt for Kristus at blive overvundet af fristelse. Så kunne Han ikke være blevet sat i Adams stilling; Han kunne ikke have vundet den sejr, som Adam undlod at vinde. Hvis vi i nogen henseende har en mere prøvende kamp, end Kristus havde, ville Han ikke være i stand til at hjælpe os. Men vor Frelser påtog sig menneskenaturen med alle dens svagheder. Han tog menneskets natur på sig med muligheden for at give efter for fristelse. Vi har intet at bære, som Han ikke har udholdt."

„Med Kristus var det, ligesom med det hellige par i Eden, appetitten, der var grundlaget for den første store fristelse. Netop dér, hvor undergangen begyndte, må vort genløsningsværk begynde. Som Adam faldt ved at give efter for appetitten, således må Kristus sejre ved at nægte appetitten. »Og da han havde fastet fyrre dage og fyrre nætter, hungrede han derefter. Og fristeren kom til ham og sagde: Hvis du er Guds Søn, så byd, at disse sten bliver til brød. Men han svarede og sagde: Der står skrevet: Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund.«

”Fra Adams tid til Kristi tid havde selvhengivelsen øget appetitternes og lidenskabernes magt, indtil de næsten havde ubegrænset herredømme. Således var menneskene blevet fornedrede og sygelige, og af sig selv var det umuligt for dem at sejre. På menneskets vegne sejrede Kristus ved at udholde den strengeste prøve. For vor skyld udøvede Han en selvbeherskelse, der var stærkere end sult eller død. Og i denne første sejr var andre spørgsmål indbefattet, som indgår i alle vore kampe med mørkets magter.” Jesu liv, 117.